

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 014606, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-49-0110-1

Design copertă: Alexandra Lavrente

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Cristina Zarioiu

Astăzi a fost o zi bună

E I K O N

București, 2019

Cuprins

Preludiu	5
Partea I	7
California.....	7
Orașul Luminilor.....	45
Grand Canyon	73
Orașul ploii.....	82
Partea a doua	96
Margareta	114
Bineta.....	206
Pape și Mamoudou.....	245
Youssou	273

Partea I

California

1

30 ani. Single. 06.10.2016. Sunt informațiile pe care le completez pe formularul *U.S. Customs and Border Protection**. Nu știu mai nimic despre tainele numerologiei, dar data de plecare îmi pare una frumoasă. Iar datele frumoase, alese întâmplător, au întotdeauna o semnificație aparte.

Primul meu zbor transatlantic. Ceasul arată 5.20 P.M. ora Bucureștiului, orașul în care locuiesc, și 7.20 A.M. ora Los Angeles-ului, orașul în care urmează să aterizez. Dar în avion nu mai contează ora. Programul *Flight Information* arată că mă aflu undeva deasupra Oceanului Atlantic. Asta înseamnă că ora este cea a Oceanului Atlantic.

Am împlinit de curând 30 de ani. Nu sunt măritată, nu am copii și nici altfel de obligații, așa că mi-am făcut cadou o vacanță pe Coasta de Vest a Americii de Nord.

* formular al Biroul de Vamă și Protecția Frontierelor, necesar pentru pasagerii care au nevoie de viză pentru SUA

ReVreau să văd cum se trăiește visul american. Și cine știe, poate să-l trăiesc chiar eu.

Am început să-mi programez vacanța acum mai bine de un an. Am stabilit cu prietena mea, Laura, din California, să stau la ea și pentru că nu voiam să merg singură, am convins-o pe Bianca, una dintre cele mai bune prietene ale mele să mă însoțească. Nu mi-a fost deloc greu. Și ea iubește soarele la fel de mult ca mine, iar Hollywood și Las Vegas se aflau de ceva vreme pe lista ei. În plus, îl cunoscusem cu ceva timp în urmă pe Andrew, un american. Ne apropiasem unul de celălalt și mă invitase să petrec câteva zile în orașul în care locuiește, în Seattle. Astele se aliniaseră perfect, iar acum era cea mai bună ocazie pentru călătoria asta.

Lucrez într-o corporație, nu îmi permit concedii prea lungi, așa că mi-am luat 15 zile libere cu tot cu diferența de fus orar calculată. Am cumpărat biletul de avion acum mai bine de 6 luni și tot atunci am rezervat un Ford Mustang decapotabil. Bianca își dorise în mod special să conducă mașina asta, dar și mie îmi surâdea ideea. Urma să fim două dive, o blondă și o brunetă, cu ochelari de soare și cu părul în vânt într-o decapotabilă pe autostrăzile din California. Un clișeu de film american la care visasem dintotdeauna. Nu voiam să scap niciun detaliu, îmi doream să fie totul perfect, așa că am început cu o lună înainte de plecare să-mi pregătesc ținutele pentru plajă, seară și mai ales cele pentru Las Vegas. Fiecare rochie am asortat-o pe rând cu câte două-trei modele de pantofi cu toc, genți și bijuterii, iar până în ajunul plecării am mai refăcut bagajul de cel puțin cinci ori.

Bianca locuiește în Londra, așa că o să ne vedem direct pe aeroportul din Los Angeles. Zborul va fi lung și mi-ar plăcea să am un partener de discuție, dar loteria locurilor din avion m-a făcut să am în dreapta o doamnă în vârstă căreia îi aud doar sforăitul, iar în stânga, dincolo de culoar, un puști de vreo 13-14 ani. Este un francez cu niște ochi verzi care nu ar putea lăsa indiferentă nicio fată de vârsta lui.

— Prima dată în Los Angeles?, întrerup eu liniștea.

— În L.A o să fac doar o mică escală. Destinația finală este Hawaii, răspunde el pe un ton vesel.

Băiatul are șarmul pe care l-am remarcat la bărbații francezi acum vreo 10 ani, când am vizitat pentru prima oară Parisul. Închid ochii, respir adânc și mă întorc în acea zi de primăvară din Grădinile Tuilleries, pe aleile cărora am văzut cei mai atrăgători bărbați, mulți dintre ei studenți. Eram impresionată de accentul lor franțuzesc, de eșarfele la modă pe care le purtau sau de privirile fugare pe care mi le aruncau. Eram și eu studentă și-mi pare rău că nu am încercat să obțin o bursă de studiu în Paris, orașul îndrăgostiților.

Comand suc de roșii. În condiții normale, detest sucul de roșii. Dar la 11.000 de metri altitudine papilele gustative nu mai funcționează la fel. În timp ce mâncarea obișnuită își pierde din savoare, sucul de roșii este singurul care are un gust mai bun la înălțime. Dintr-unul grețos, se transformă într-unul dulce - amăru.

Verific grila disponibilă de filme și seriale, mă învelesc cu pătura și încep să mă uit la *Friends*, serialul meu favorit din adolescență, dar după câteva episoade îmi scot

Recapitulăm cartea din geantă. „*Curajul de a fi vulnerabil*”, de Brené Brown. L-am luat special cu mine, pentru că ăsta este unul dintre punctele din *wish list*-ul cu care am pornit peste Ocean: în lumea ambalajelor perfecte, vreau să descopăr pașii prin care să renunț la perfecționism.

Apuc să citesc doar un capitol, pentru că mă ia o durere cumplită de cap. Probabil din cauza presiunii scăzute sau poate de la aerul recirculabil. Înlocuiesc masa de prânz cu o pastilă împotriva migrenei pe care o am pregătită în poșetă, dar nu mă simt în stare să mai urmăresc niciun film și nu pot să adorm. N-am suficient spațiu să-mi întind picioarele, așa că mă gândesc că ar fi bine să mă plimb puțin pe culoar. Citisem pe internet că, în cazul zborurilor lungi, e indicat să faci puțină mișcare. Mă ridic, îmi fac loc printre părinții care-și leagănă copiii, trec de capătul culoarului și ajung la clasa business. Aici pasagerii stau alungiți în fotolii, cu paharul de șampanie în mână. Hmm, cred că migrena îi ocolește pe cei de la clasa business, îmi zic, dar gândul îmi este întrerupt de o amețală puternică. Revin pe culoarul principal și mă așez pe treptele unei scări care duce către un etaj superior. Interesant. Nu știam că avioanele mari au și etaj. Una dintre stewardese mă vede, îmi oferă un pahar de apă cu lămâie și mă ajută să mă întorc la locul meu.

Trebuie să suport durerea de cap mai bine de 4 ore, până la aterizare, ca în momentul de grație să simt cum mi se taie picioarele. Ca să evit o eventuală stare de leșin, sunt nevoită să mă așez pe scaunul destinat persoanelor cu dizabilități. Hmm... nu așa am visat să ajung pe mult așteptatul tărâm american, este primul gând care îmi

trece prin minte imediat ce ies din avion. Situația mă obligă să socializez cu un bărbat cu trăsături de mexican, cel care are rolul să mă transporte cu căruciorul până în sala de preluare a bagajelor.

— Și... o să stai în L.A., mă întrebă el, în timp ce citesc pe ecuson numele de sorginte spaniolă, Juan Carlos.

— O să-l vizitez, dar o să stau, de fapt, undeva lângă L.A., încep eu să-i detaliez sejurul meu programat.

— Trebuie să ai grijă, mă întrerupe Juan Carlos.

Și se lansează într-o tiradă despre jafurile și crimele care se petrec în plină stradă ziua în amiaza mare în cartierele obscure din L.A. Poveștile lui au însă efectul de a face ca răul să-mi treacă brusc. În mintea mea își fac acum loc tot felul de scenarii legate de vizita pe aceste meleaguri.

Îmi iau bagajul, îi mulțumesc lui Juan Carlos și mă îndrept către punctul de vamă, ușor tensionată. Prietena mea, Laura, mă avertizase că ofițerii din aeroport îmi pot pune tot felul de întrebări ciudate.

— Și cum urmează să vă petreceți vacanța în State?, mă întrebă un tip cu ochii verzi, după ce analizează minute bune formularul pe care l-am completat în avion.

Încântată că am noroc cu un ofițer chipeș, răspund repede zâmbind:

— O să vizitez California, Los Angeles, Las Vegas....

— Și la cine o să stați?

— La prietena mea, Laura. Locuiește în Anaheim, cu familia.

— De cât timp sunteți prietene?, mă interoghează ofițerul cu o privire bănuitoare.

Respect — De vreo 8 ani, răspund ușor încurcată.

— Aveți bani *cash* la dumneavoastră?

— Da, confirm eu cu precauție.

— Mulți?

Hmm... oare ce înseamnă la el mulți? Ce ar trebui să răspund?

— Păi... nu, mormăi eu.

— Adică aveți 10 000-20 000 de dolari?

— Ah, nu!, mă apăr râzând.

— Aveți bilet de avion pentru întoarcerea în România?

— Sigur, încuviințez și scotocesc prin geantă ca să caut biletul.

Ofițerul nu mai așteaptă să i-l arăt, mă lasă să trec și îmi urează concediu plăcut.

Hai c-a mers bine, răsufu ușurată și mă așez pe un scaun, la secțiunea sosiri. Mai am o oră de așteptat până aterizează și Bianca. Mă uit în dreapta și în stânga să văd dacă mă simt cu adevărat în State. Oamenii din aeroport nu ies cu nimic în evidență. Este un aeroport obișnuit cu oameni obișnuiți. Lângă mine, un băiat de vreo 15-16 ani nu reușește să se conecteze la *wi-fi*. Îi sare în ajutor o fată cam de aceeași vârstă. Sunt uimită să văd cât de ușor cei doi necunoscuți leagă o conversație. Nici nu trece un sfert de oră, și ei deja povestesc despre *roller skating* și alte pasiuni comune. Nu îmi dau seama dacă flirtează sau dacă ăsta este modul american de a socializa. Nu am timp să mă dumiresc pentru că a trecut ora și aud vocea prietenei mele:

— Cris, am sosit! Ce bine îmi pare să te văd!

Pe Bianca am admirat-o dintotdeauna. Am fost colege de facultate. Este una dintre cele mai ambițioase

fete pe care le știu. Pare că întotdeauna reușește tot ce-și propune. Poate că este de vină zodia Leului, semnul sub care s-a născut. Bianca a fost de câteva ori în Florida și visul ei este să se mute cândva în State.

Ne îmbrățișăm strâns și ne îndreptăm spre compania de închirieri mașini. Urmează să ajungem în orașul Anaheim, aflat la 25 *mile** depărtare de L.A, iar *Ford Mustang*-ul decapotabil probabil că deja ne așteaptă. Dar la serviciul de închirieri este o coadă de peste 20 de persoane, iar mașina noastră nu este gata curățată și lustruită. O las pe Bianca să aștepte și eu rămân pe o canapea, ca să supraveghez bagajele. Avem fiecare câte două geamantane: unul mai mare, pe jumătate gol, pregătit special pentru *shopping*-ul pe care o să-l facem în State, și altul mai mic, dar plin.

Locul în care stau îmi oferă unghiul perfect ca să pot privi oamenii. Da, unul dintre lucrurile pe care îmi place cel mai mult să le fac este să-i privesc pe ceilalți. Să intru în intimitatea lor. Să îmi imaginez ce gândesc. Privirea mi se oprește la o fată, probabil fotomodel, care își rotește părul pe degetul arătător în timp ce vorbește cu un tip frumuseț care-i ține companie. Cu siguranță că ea se joacă cu inima lui. Și până la urmă are și de ce. Apoi atenția îmi este atrasă de o femeie cu ochelari de soare supradimensionați, cu bluză mulată și pantofi cu toc, toate de leopard. Femeia trebuie să aibă peste 50 de ani, însă tenul ei nu confirmă lucrul ăsta. O ajută injecțiile cu botox, iar buzele îi trădează o vizită recentă la plastician.

* unitate de măsură pentru distanțe egală cu 1609,3 metri, folosită în SUA și Marea Britanic

Re: E în compania unui bărbat destul de scund, care nu iese cu nimic în evidență și care îi ține cele trei bagaje. Soț, partener sau simplu însoțitor, nu pot să ghicesc.

Afară s-a întunecat și noi încă așteptăm mașina. Temperatura a scăzut destul de mult. Dacă în urmă cu 3 ore, când am aterizat în L.A., termometrul indica 30 de grade C, acum arată doar 15. După minute bune de așteptat, apare în parcare un *Ford Mustang* alb decapotabil.

— În sfârșit!, exclamăm noi la unison, dar fix în momentul ăla alte două fete se îndreaptă spre mașină.

Din fericire, sorții au făcut ca *Mustang*-ul să fie al nostru. Portbagajul se dovedește un pic neîncăpător pentru toate geamantanele, dar reușim cumva să le înghes-uim, și, entuziasmate, ne urcăm în mașină. Bianca va fi șoferul. Vrem să pornim, dar... surpriză! Nu avem nicio idee cum să facem asta.

— Ce de butoane pe aici! Ar fi trebuit să vină la pachet cu un manual de instrucțiuni, oftează Bianca. Până mă uit eu cum se pornește, tu încearcă să vezi cum se reglează scaunul.

Doar că eu și tehnica nu am fost niciodată prietene, așa că mai stăm în parcare cel puțin zece minute până să îmi dau eu seama cum se reglează scaunele.

— Gata. Bine că cel puțin este o mașină automată. O să vedem în zilele următoare cum se decapotează. Acum trebuie să mă obișnuiesc cu condusul pe partea dreaptă și cu cele opt benzi. Noroc că am adus GPS-ul cu mine. Cris, tu ești copilotul meu.

— Ok, răspund eu cu o grimasă, ușor surprinsă de rolul care îmi fusese atribuit, în condițiile în care nu știu

să citesc o hartă și încurc aproape de fiecare dată dreapta cu stânga.

— Uită-te și la GPS și la indicatoarele cu numerele ieșirilor de pe autostrăzi, continuă ea.

Cu toate că este trecut de ora 8 P.M., se merge bară la bară. Pentru că nu ne-am încadrat corect pe benzi, ieșim de pe autostradă de câteva ori, și, cu câteva minute bune întârziere față de timpul arătat de GPS, intrăm în Anaheim.

— Strada asta nu este suficient luminată, observă prietena mea.

Pe carosabil sunt indicatoare pe care farurile ar trebui să le facă reflectorizante, dar lucrul ăsta nu se întâmplă.

— Sper că avem farurile pornite, spune Bianca uitându-se către mine.

Dau din umeri, căutăm butonul care să indice asta, dar nu-l găsim.

— O să opresc câteva secunde pe dreapta. Te rog să verifici tu dacă farurile sunt aprinse, mă roagă ea.

Cobor, văd niște lumini aprinse și confirm că totul este în regulă. GPS-ul ne duce în continuare pe o pantă care nu are niciun fel de protecție pe margine. Nici întunericul nu ne-ajută, așa că traficul chiar este unul imposibil. Să fie în America iluminatul străzilor atât de slab? Abia când ajungem la destinație, deslușim misterul: nu farurile, ci doar pozițiile mașinii noastre erau aprinse.

Cartierul în care am ajuns are case în stilul american, cu garduri vii tunse perfect, așa ca-n filme. Chiar dacă este seară, reușesc să recunosc la una dintre ele steagul Americii și am pentru prima dată sentimentul că mă

afiu cu adevărat în State. Cristina, începe visul american, îmi spun încântată. Nu dormisem de peste 35 de ore, dar eram extrem de bucuroasă că ajunseseam în sfârșit pe tărâmul făgăduinței.

După atâtea ore de călătorit, Laura ne întâmpină cu chiote de bucurie. E bine să te aștepte cineva așa. Nu ne-am mai văzut de peste doi ani și jumătate și îmi fusese dor de ea. Fetița ei cea mare nu mai era demult un bebeluș, iar între timp Laura îi adusese pe lume și o surioară. Fetițele ne îmbrățișează, probează rochițele pe care li le-am adus cadou, ne dau pupici și merg la culcare. Eu și Bianca lăsăm bagajele în camera de oaspeți pregătită pentru noi și apoi mergem în living. Ciocnim toate trei câte un pahar de șampanie, iar vacanța în State este gata să înceapă. Sunt pregătită!

*

Mă trezesc la 4 A.M. ora Californiei. Îmi sună telefonul. Răspund crezând că este ceva important. Dar nu era. O colegă de serviciu vrea o informație total irelevantă pentru mine la ora asta. În plus, am uitat să-mi trec telefonul pe modul silențios.

Aș putea să mă dau jos din pat ca să văd răsăritul, însă aleg să consult *AccuWeather*. În București nu sunt mai mult de 15 grade C, în timp ce în Anaheim vor fi azi 32.

Sigur o să primesc o groază de *like-uri* la pozele pe care o să le pun pe *Facebook* în vacanță, îmi trece prin minte. Dar oare câți dintre prietenii mei se bucură cu adevărat să mă vadă pe plajele însorite din California?

Cei mai mulți dintre cunoscuți mă vor invidia. Dar îmi vor da *like*. *Like* egal dorință de a fi în locul tău. Probabil că pe *Facebook* se dezvoltă cele mai multe invidii. Pentru că orice ai face, întotdeauna va fi cineva care va vizita o destinație de vacanță care pare mai frumoasă decât a ta. Sau se va plimba mai des, va avea o mașină mai scumpă ori un iubit mai arătos. Va mânca la prânz ceva mai bun ori mai sănătos decât tine.

Niciodată viața de pe *Facebook* nu este ca cea din realitate. Pentru nimeni. Singura diferență este că unii sunt ceva mai autentici decât ceilalți. Adică postările lor sunt mai aproape de valorile lor reale.

Se spune că rețelele de socializare leagă oamenii. Aș zice că mai degrabă îi îndepărtează. Conexiunea nu este una reală. Nu ne mai întrebăm prietenii ce se întâmplă cu adevărat în viața lor. Presupunem că aflăm asta din *feed-uri* și *update-uri*. Nu este cumva o iluzie că știm ce se întâmplă în viața celorlalți doar din postările lor?

Dar de ce oare mă gândesc la toate astea la ora 4 dimineața în California? Să fie de vină faptul că sunt la doar câteva mile depărtare de Hollywood, locul unde s-a inventat noțiunea de imagine?